

הקדמת פאת השולחן

כמנין סוכה סלאה, וכך היה בקאתו בכל התלמוד בבלי וירושלמי וכל התורה כולה ולא עוד שירע כל התוספתא סכל השים היכן פרומין במשניות :

ולדונמא אסר אית אשר שפסתי ספי הרב הנאון סוא לזיון שפא נתקשה אחיו הנאון ר' זרסן דל תלמיד רהיג המפורסם בספר תולדות אדם, במשנה אמת כסיק דירש משלחין יינת וסתתת ושסנים וקטנות אבל לא תבואה וריש סתיר בתבואה: וקשה הניבת בתבואה סיותר וכשביל זה נפע ר' זלסן דל לזילנא יעא פסני רהיג לשאלו והשיבו תיכף בז

הקדמת בית רידב"ז

קעפושין ושאר של ישראל פבר הו קנין נסור במדינה הזאת זה שוקר מהדש, וכוונת הענין כאשר בוסן רבינו סרן הביי דל לא היה לישראל קרקעות באי ולשיסותו רשבתית אינה נדגת בשל נברים עיב לא חיבר שרוע הלכות שבעית כלל וכאשר זכינו שבוסן הוה יש תיל הרבה שדות וכרמים של ישראל ולהלכת שבעית לא נסמא שרוע בדינו הוה סקציע חסודה סאר, ואין הלומדים רגילים בו ואין בדינו אלא ספר פאת השולחן סהרב הגאון והצדיק ר ישראל זיל שררה סכית המדרש הגרא דל אבל הוה לא נסר

התיבה פרומי התוספתא רמתניא בגמי שם תנא ריש סתיר בתבואה כגון חסים לעשות פדיות שערין ליתן לפני בהמתו ועדשין לעשות סהן רסיסין, וריש במתניתין בתבואה בתוך תבואה ולא כל תבואה אלא אלו, ונפלא מה סאר, חלקי כותא בו, וכל סוד המשניות ידעם בתורה שבכתב היכן הם כאשר יש ספט אנתו הייבו: רז על זיעים קרשים סהרות האך כל משנה סמון בכתוב סמורש נפלאות סרובר, ו ה י ה יודע כל חסורי סחארא שבתלמוד בשיסותיו דלא חסרה כלל בספר שסידר רבינו הקדוש המתניתן ולא אורחא שחיסר דבר רק ררבי סיל סוד תנא דאליביה סנסה ולא חסר כלל אליביה וגמי סיל באידך תנא אליביה קאמרה דגמי חסורי סחסרי והיך הוה דורש עם חסוקי יויכך דיל רת חסיה סחסרי והיך יויכך סה ירך בסתר אף דית בסתר שנסתרים טולת דרכי התורה שבעים :

הקדמה

ישחנה שהדאגה תשוח את הלב מלשון השתחוי: וסיפא דקרא מוכיח: ודבר מוב ישמחנה: שקאגיכ על הלב: שישמח את הלב. אלא שהוקשה לדליל. שהי לולכתוב תשחנה. שדאגה לשון נקבה בשמה. ואף שידוע לשון הראביע וכל שאין בו רוח חיים זכרהו ונקבהו. עכ"ז זהם דרשו על כל קוין מעם לשבח. והוסוף עוד אומץ שאף במשנה יש פשט ודרש: והביא דוגמא לזה. והאיר עיני בזה לתרין כמה משניות. כמו שיבא אייה בליקומי חידושי. וכן בנידון דידן אף שידוע לכל שמשמיי המכרא סודו נשגב מאור. וסדר

ומה הוא קיצץ בנטיעות. ומה הן נטיעות הללו. ורי עקיבא שנכנס לאיזה מקום נכנס ומפני מה נכנס בשלום ויצא בשלום, אם תאמר מפני צדקתו חנה גם בן עזאי וחכריו צדיקים הם, יפרש לנו אדוננו הלכה זו כי רבו הדעות.

דעו כי אנו מעוררנו אין דרכנו לתפוח על דבר ולפרש אותו שלא סרעת מי שאמרנו כדרך שאחרים עושים. והרי אנו מפרשים לך דעתו של תנא זה וחוכן כואנתו ואמתת מה שהיה סבור ואין אנו ערבים עכשיו שהדברים הלכה א, ודאי משנייה ב) הדב ה יש שאינן הלכה ואנו מפרשים אותם אליבא דמאן דאתנון א.

העמק שלח שאילתא קכה שאלה סג

ראשון לציון עד כדי שיעשו ר' אסא חי במזיד וכר"מ, ר' יוסי אומר עיקר טעם ר"י לדעת הרמב"ם הוא משום שלא יוכלו בשוגג וכר"י ח"י מני ימות ח"י יוסי כוונתו שבת ומכ"מ לא קו"ל כות"י לפניו בכדי שיעשה. **בשוגג יקיים במזיד ועקר דיר מאיר ר"ח זין בשוגג** ולא נכריכו לעיניו כפי הרמב"ם הרומות פ"ב דהנן במבשל בן במזיד ועקר מפני שהנייה שבת עליו וכלן מכיון שאלו אחר עד כדי שיעשה כמו שלא נהנה מחמה שבת כלום. כתי מנאר טעמא דר"י משום שלא יהנה ממלאכה שבת, וגם אסור בכדי שיעשה ולא משום קנסא, וכתי משמע סתמא דגמרא שבת דל"ת דר"י צעו מיניה מנהנייה שבת קדירה ט"מ כירה ובשלב בשבת מוכר כ"י נפק דרש לכו במבשל בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל ולא שאל ומפרש טעם למ"ד ול"ש לאיסורא אמאי ל"ש, ולסוגיא דגיטין דפליגי ר"מ ור"י בקנסא, ורי"מ ס"ל דבדאורייתא לא קנסין שוגג אטו מזיד ובדרבנן קנים שוגג א"מ, כתי מנאר כטעם דנשכח מ"ש שכו"ל מדרכנן קנסין שוגג א"מ, אלא סתמא דגמרא ס"ל דלא בקנסא פליגי, וחוכי דעת רבינו וכו"ג שפסקו כרב אשי. טמא עליו לעמוד על פסק הרמב"ם וש"ע כ"י יכודם ומכ"מ מנאר במ"ש מיד. ולכאורה מנאר חז"ל דח"ל החמה דהנה

הטעם שבת פ"ג כ"ק כחובת לה. כ"ק כ"א. חולין טו.

עבד לאורתא מישתרי ליה למיכל מינהון ולעולם דנטר להו בכדי שיעשו ואי במזיד עבד אסיר למיכל מינהון לעולם כדתניא • המבשל בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל דברי ר"מ ר' יהודה אומר בשוגג יאכל למוצאי שבת במזיד לא יאכל עולמית ר' יוחנן הסנדלר אותו הנשיל במ"ש כו".

כתי פי השנתנו כר"י וכו"ל פלא שכ"י סופא כגוטע בשבת מנאר כר"מ, וא"י למאי דהק רבינו עלמו לפרש ר"ש אליבא דר"י דלא במשמעות המשנה כלל, אלא משום דעת הרמב"ם לפסוק במבשל כר"י ובגוטע כר"מ מש"כ פי סתמא דמשנתנו לאוקמי על הכלכה. **וביבזי דרך כנפדר לפקס פי' המשנה כדי לאוקמא על הפסק.** ואנקוט חדא בנכוכה פרק בהר"ל מנאר פסולי מטער נכמס ויהוס בכלל, ובזמתי ר"ש בהערובי ומנאר פי כל באסורין מנאר פסולי קדשים וגיוז פסול יהוס. ונראכ מנאר דמשנתנו ח"ל ר"י מנאר דמנאר ח"ל דא ח"ל

